

та раса. Происхождението на българитѣ е единъ отъ най противорѣчивитѣ въпроси въ етнологията. Считали ги за потомци на татаритѣ; Райхъ, сърбския учень, мисли, че тий биле славяни, и това мнѣние е прието въ настояще врѣме отъ русския историкъ Иловайский. Кръстевичъ, българския писателъ, мисли, че племето, къмъ което той принадлежи, произлиза отъ славянитѣ, но и хунитѣ той счита, че произсхождатъ оттамъ, а тѣзи двѣ утвърждения мжно се съгласуватъ. Етимологията на името: Булгари, Волгари, не е обяснена и до сега достатъчно. Първоначалната му форма: Бургари, Боргиани, Вургари и т. н. има извѣстна аналогия съ наименованията на различнитѣ племена, както Онугури, Утургури, Кутругури, тѣй щото съставнитѣ части на думата ще бждатъ Булъ и Гари *). Извѣстно е изъ историята, че българския князь Кубратъ отхвърлилъ аварското иго и че слѣдъ неговата смъртъ, петъ тѣхъ му синове раздѣлили неговото царство. Най голѣмия удържалъ за себе си старото мѣстопрѣбивание на Волга, гдѣто развалинитѣ на столицата и сега се посѣщаватъ отъ пжтешественницитѣ. Третия синъ на Кубрата, по име Аспарухъ, прѣминалъ Днѣстръ и Днѣпръ и се поселилъ най напрѣдъ въ мѣстността, нарѣчена Онклось, между Трансилванскитѣ Алпи и Дунава **). Отъ тогава българитѣ, като се спущали на югъ, както казахме по горѣ, заселили се въ оная страна, която и до сега занимаватъ. Отъ онова врѣме тѣ се слѣли и съ първобитнитѣ славянски поселенци. Дриновъ сравнява това стремление за сливание съ сжщото сливание на германскитѣ франки съ галлитѣ подъ родово име *французи*. По сжщия начинъ, извѣстно число славяни приели името *руси*, което имъ придали тѣхнитѣ фински завоеватели.

Извѣстнитѣ най стари писания на старо-българский езикъ сж слѣдующитѣ:

1. Ржкописъ на Ассеманя, нарѣчена така по името на калугерина, който го донесълъ отъ гръцкия мѣнастирь на Ливанъ. Сега се намира въ Ватиканъ.

*) Schafarik, Slavische Alterthümer, т. II, стр. 169.

**) Дриновъ. Славяне на Балканскомъ полуостровѣ.